

## Minek akarta Isten teremteni az embert?

Időpont: 1931. augusztus 30. Szentháromság ünnepe utáni 13. vasárnap délután

Alapige: 1Móz 1,26-28

*És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.*

*Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfivá és asszonyvá teremté őket.*

*És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.*

Kedves testvéreim! Nem felejtettem ám el, hogy tíz nappal ezelőtt szintén ezt az Igét olvastam fel előttetek. De van ennek az Igének egy másik oldala is, amelyről ma szeretnék nektek beszélni.

Ez az Ige, egy monológ – Isten monológja. Mi a monológ? Nem párbeszéd, valaki önmagának beszél. Van egy sajátos értéke – az őszinteség. Mikor az ember önmagának beszél, nem törődik azzal, mit szól a világ, egy másik ember, az önmaga titkos lényében rejlő gondolatokat önti ki őszintén. Tehát ez az Ige Isten monológja. Önmagának mondja: „*Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.*” Az egész földön nincs még egy teremtett lélek sem, aki meghallhatta volna monológját, tehát ezek a magának mondott mondatok árulhatták el legjobban, mi volt az ő sajátos belső eszményképe, ami ott élt lelke mélyén, amit az ember felől valóra akart váltani e világon.

Minek akarta teremteni Isten az embert?

Nem annak, ami most. Ez bizonyos. Az Isten hármat akart az emberből teremteni:

- 1./ Gyermeket a maga számára. Ezt fejezi ki az Ige: „képére és hasonlatosságára”.
- 2./ Királyt a világ számára. „Uralkodjék az egész földön.”
- 3./ Misszionáriust. „Szaporodjatok, töltsétek be az egész világot.”

Szeretném e hármasság isteni programot bővebben kifejteni. Mit jelentett ez az eszményi ember az Isten számára?

Gyermeket teremtett a maga számára! Tehát az Isten a család Istene. Azt akarja, úgy legyen berendezve ez a világ, hogy egy legyen az Atya, egy a család, ahol mindenki gyermek. Isten vágyódik gyermek után. A család nem teljes, ha nincs benne gyermek. És Isten e vágya annál hatalmasabb, mert még akkor tört elő, amikor nem volt még bűn. Ott fenn már kész volt a csillagos ég, itt lent már kijött a tengerből a szárazföld. Meg voltak a lombos fák, ágaik között a fészekben ott csicseregtek a kis madár. Oh, milyen gyönyörű lehetett a világ akkor, amikor még bűn átka nem rúttotta el. Milyen lehetett a zsenéje e világnak, ha az elrontott formája is olyan csodaszép!

De hiába volt minden olyan csodaszép, gyönyörű, a világ gyermek nélkül üres. A gyermeket nem pótolhatja semmi e világon. Hiába volt mind az a szeretet, amely Istent

körülvette az állatvilágból, a gyermek hiányzott, mert a gyermek az élet, a gyermek tartalom, tőke, életfolytatás, ami nélkül céltalan, üres minden. Ezért van ott Isten lelkében a gyermek utáni vágy és nagy sóvárgás.

De az Isten a kegyelem Istene is. Nincs még egy olyan politikus a világon, lett légyen az bármilyen nagy demokrata, aki olyan egyenjogúságot hirdetne, mint az Isten, mikor azt mondja: egy az Atya, és ti mindnyájan gyermekek vagytok. A kegyelem Istene a legmonarchikusabban gondolkodó Isten, aki azt akarja, mindennek legyen meg a feje, a többi pedig engedelmeskedjék. Isten azt akarta, legyen a földnek egy feje, aki parancsol, de akit felelősségre is lehet vonni. Ezért helyezi az ember fejére a királyi koronát.

De Isten a munka Istene is. „Az én Atyám szüntelen munkálkodik.” Nincs senki, aki annyit dolgozna, mint Ő. És ez a munka legfőképpen lelki munka. Lelki célzatú munka még a világkormányzó munkája is. Missziói munka, meg akarja menteni, téríteni az embert. Ezért parancsolja az első embernek, akin még rajta van az Isten arcvonásának himpora: ne elégedjél meg magaddal, szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be az egész világot!

Így képzelte el Isten magának az embert! Ilyennek akarta és teremtetten meg, ez volt az első ember!

Most nézzük meg, mit jelent ez az ember, magának az embernek?

1./ Gyermekeknek teremtetten. „De szeretnék újra gyermek lenni.” Vajon, mi van e sokszor hangoztatott kívánság mögött? Nem a haláltól való távol tudás gondolata, nem, mert ez az állapot még nem jelöli meg a haláltól való nagyobb távolságot. E vágyban nincs meg az ártatlanság után való szomjúság sem. Igaz, hogy a gyermekeknek – erősen hangsúlyozom – számszerint kevesebb a bűne, de csak számszerint, mert beszámíthatóság, érték és súly szerint nem kevesebb, éppen annyira elég a bűne az elkárhozáshoz, mint egy felnőttnek. Tehát mikor az ember gyermek kíván lenni, akkor egyedül azt akarja, olyan lelkiállapotba kerüljön, mint a gyermek. Miért? Mert a gyermek az élet művésze. Csak annyit tud, Atyja van, és ez neki elég.

A gyermek az öröm művésze. Annyi öröme van egy régi rossz képes újságban, egy fakarddal, piros csáköval ki tudja mennyi ideig el tud játszani boldog örömmel.

A gyermek a bizalom művésze. Míg egy felnőtt emberben való csalódás meg nem fertőzte, addig mindenkihez csodálatos bizalma van.

A gyermek a munka művésze. Megfigyeltétek-e már, mennyit dolgozik egy nap a gyermek? Sokkal többet, mint egy felnőtt. Oh, ha nekünk kellene annyit és annyi erővel végezni a munkát, mi lenne velünk! Mi lenne, ha annyit kellene szaladgálnunk, guggolnunk, hajladoznunk, mint a gyermekek? Az egész napja szakadatlan fizikai munka és miért bírja el? Mert minden játék neki és élvezet.

Hát mondjátok meg kedves testvéreim, nem gondolt valami csodálatos szépet az Atya, amikor az embert gyermekeknek akarta teremteni, hogy legyen az ember az élet, az öröm, bizalom és munka művésze?

2./ Királlyá akarta teremteni! A király – független, akit nem lehet rabbá tenni. Szabad! Király – aki nemzet élén áll. Nem lehet szűklátókörű ember, szűk látókörben leélni életét.

Hát mondd testvérem, nem volt az Istennek valami csodálatos dicső gondolata az ember felől, amikor a földön királlyá akarta tenni azt, akit szeret, a gyermekét?

3./ Misszionáriussá akarta teremteni. A misszionárius a legértékesebb ember a világon, mert örök, legörökértékűbb dolgot csinál. Minden elpusztul ezen a világon, csak a misszionárius munkája marad meg örökre. A misszionárius az Isten legbizalmasabb embere és munkása.

Hát mondd meg testvérem, lehetett volna-e szebb gondolata az Istennek az emberről mikor teremtette? Oh, ha szabadjára engednénk fantáziánkat, vagy a világ összes tudósa és művésze összeülne, hogy együttes erővel képzeljék el a legtökéletesebb embert, nem tudnának szebb, dicsőbb embertípust kitermelni, mint ahogy azt az Isten képzelte és akarta teremteni.

Mit jelentett ez az isteni monológ Krisztus számára?

Szent elkötelező parancsot. Ezzé akarta tenni az embert Isten – ezzé kell lennem. Ez a magyarázata annak, hogy miért volt Jézus örökké gyermek. Nem volt gondterheltebb ember, mint Ő és nem volt ember, aki olyan könnyen járta volna a nehéz útjait, mint Ő. Nem volt ember, akinek több oka lett volna szomorkodni és Ő mindig boldogan és örömmel járt. Igaz, hogy soha senki nem látta Őt mosolyogni, erről nem olvasunk a Bibliában, de ha a példázatait nézzük, látjuk meg, Ő mindig mindennek tudott örülni. Mennyi öröme volt az égi madarakban, az erdők liliomaiban, a hullámozó vetésben, hogyan el tudott gyönyörködni az Úr Jézus, az örök gyermek. Örök gyermek volt, mert bízott az emberekben. Üldözték, megkorbácsolták, kicsúfolták, és mégis mindenkiben a megtérőt, a jót látta.

Jézus örök gyermek volt a munka tekintetében is. Nem volt ember, aki úgy el lett volna foglalva és nem lesz senki, aki úgy élvezte volna a munkát, mint Ő. A samáriai asszony történetében is éhes, mire visszajönnek a tanítványok az eledellel, azt mondja, már nem éhes. Miért Uram, talán hozott valaki addig enned? Nem, az az én eledelem, hogy teljesítsem az én mennyei Atyám akaratát. Elfelejt mindent, mert boldog, hogy munkálkodhatik.

Jézus valóra váltotta a királyi programot is. Király volt, akit sokan szerettek volna megvenni, de nem volt Jézus eladó. A Sátán is egy világot ígért érte, ha neki szolgál, de Jézus nem adta el függetlenségét. Király volt abban a tekintetben is, hogy megőrizte méltóságát a szenvedésben is. Csúfolják, töviskoronát nyomnak fejébe és Jézus király marad még akkor is, amikor halálra ítélik.

Király volt, mert megőrizte nagy látókörűségét. Ott élt egy szűk látókörű nép között, mely nem látott túl a saját portája falánál, csak magukat tartották embernek. Jézus közöttük is megmarad nagy terve mellett – „én azért jöttem, hogy megváltsam az egész világot.”

Jézus volt az örök misszionárius. Nem volt nálánál igénytelenebb ember. Nem kellett neki finom ruha, királyi köntös, neki elég volt a varratlan, egyszerű fehér köntöse. Nem kellett királyi palota, Ő az út szélén is Isten ölébe hajtotta le a fejét. De Ő volt mégis a legnagyobb igényű ember. Neki minden ember kellett. Jézusnak nem voltak szenvedélyei, csak egyetlen egy, amelyből nem engedett – a lelkek megmentése. Ezért semmi sem volt drága, még életét is odadobta érte.

Íme Jézus, az örök gyermek, király és misszionárius!

És most gondolkozzál csak egy kicsit el, - én milyen messze vagyok ettől az Isten által elképzelt, megvalósított embertől? Oh jaj! Honnét estem ki! Oh, nincs semmi mentségem, Jézus is megkísértetett és mégis eszményi ember tudott maradni.

Egy történettel szeretném befejezni beszédemet.

Egy olasz festő Krisztus-képet akart festeni. A gyermek Jézust. Egy angyalarcú gyermeket keresett, amelyen még rajta van az égi levegő himpora. Keresgélt a gyermekek között, míg egy feketeszemű, rózsásarcú gyermekről megfestette a gyerek Krisztus képét. Ezután eltette a képet. Sok, sok idő múlva, évtized múlt el, mikor újra kezébe került a kép és elhatározta, hogy az angyalarc mellé egy Júdás arcot fog festeni, akinek az arcán a pénzsóvár kapzsiság és áruló vonásait megtalálja. Sokáig keresett embere után. Járt börtönben, korcsmákban, de nem talált olyan arcot, amelyen az elvetemültségnek, Krisztusgyűlöletnek pokoli mélysége lángolt volna elő. Egy este amint az utcákon sétál, egy korcsmából nagy lármá és veszekedés hallatszott és egy embert dobtak ki az útra. Amint a holdfénynél arcába tekintett, meglátta benne azt a vonást, amit keresett. Kitűnő Júdás arca volt. „Gyere velem haza, lefestelek és jól megfizetek néked érte.” Az ember tele gyűlölettel nézett és ment vele. A műteremben azután, amikor mindig jobban szállott el róla a mámor, egyre jobban magához tért, figyelmesen kezdte nézegetni a képet és egyszer csak hangos, keserves zokogásban tört ki. „Barátom, mi bajod?” – kérdezte a festő megdöbbenve. S a züllött ember csak egy mondatot tudott mondani: „Ez a gyermek, akit ide egyszer felhoztál és lefestettél e képre, az én voltam. Oh, jaj, mivé lettem!”

Úgy szeretném kedves Testvérem, ha majd kinyitod otthon 1Mózes könyvének első fejezetét és elolvasod, mivé teremtett, mivé akart teremteni az Isten, akkor megéreznéd, amit olvasol, az egy angyalarc, a te arcod, amilyenek teremtett az Isten, aztán nézz szembe a mostani arcoddal, nézd meg jól milyen vagy és kezdj el keservesen zokogni. Oh, jaj, mivé lettem, honnét estem ki! Érezd meg, hogy egy pilátusi kéz mutat rád: Íme, az ember! Azután egy másik kéz, a te kezed, bűnbánattal veri mellét: Igen, Uram, íme az ember!

Ámen.

### **Ima:**

Köszönjük, kegyelmes Istenünk, hogy annyira szeretted az embert, a gyermeked, hogy olyan szépet gondoltál felőle. Oh, bocsáss meg nekünk, hogy amihez mi csak hozzányúlunk, abból minden gonosz lesz. Fehér a hó, hozzányúlunk, fekete sár lesz belőle. Gyönyörű a tarka pillangó, hozzányúlunk, himpor nélküli váz lesz belőle. Urunk, oh, minden tönkremegy, amihez csak hozzányúl az ember, még az ember, én magam is! Oh, könyörgünk, szánj meg minket, Te újjászülhetsz minket, igazi gyermekeid lehetünk és nem a Te örök fájdalmad. Királyok lehetünk és nem a föld rabjai. Misszionáriusok és nem a Sátán csatlósai.

Oh, áldd meg a nap hátralevő óráit. Áldd meg azokat, akik ma Téged hallgatnak és azokat is, akik mindenkit hallgatnak, csak Téged nem. Áldd meg azokat, akik e napot korcsmákban töltötték, menj utánuk, mutasd meg nekik gyermekarcukat, amilyenek voltak, hogy elborzadjanak a mostani arcuktól.

Oh, áldj meg kérünk minket is, akik most itt vagyunk a Te ingyen való kegyelmedből.

Ámen.